

- Texte : *Harrius Potter et philosophi lapis* –

J. K. Rowling (1997) - Traduction Peter Needham (2003)

- CAPUT PRIMUM -

Puer Qui Vixit

Dominus et Domina Dursley, qui vivebant in aedibus Gestationis Ligustrorum numero quattuor signatis, non sine superbia dicebant se ratione ordinaria vivendi uti neque se paenitere illius rationis. in toto orbe terrarum vix credas quemquam esse minus deditum rebus novis et arc anis , quod ineptias tales omnino spernebant.

Dominus Dursley praeerat societati nomine Grunnings, quae terebras fecit. vir erat amplus et corpulentus nullo Fere collo, maxima tamen mystace. Domina Dursley erat macra et flava et prope alterum tantum colli habebat quam alii homines, quod magno ei usui fuit quod tantum tempus consumebat in collo super saepes hortorum porrigendo, finitimos inspiciens. Durslei filium parvum nomine Dudley habebant nec usquam, eorum sententia, erat puer splendidior.

Durslei omnia habebant quae volebant, sed rem quandam occultam tenebant, et maxime timebant ne quis hoc secretum cognosceret. putabant enim id fore intolerabile si quis de Potteris certior fieret. Domina Potter erat soror Dominae Dursley, sed aliquot iam annos altera cum altera non convenerat; re vera Domina Dursley simulabat se non habere sororem, quod soror et coniunx eius, vir nefarius, erant omnibus modis dissimiles Dursleis. Durslei horrescebant rati quid dicturi essent finitimi si in viam suam advenirent Potteri. Durslei sciebant Potteros quoque filium parvum habere, sed eum ne viderant quidem. hic puer erat alia causa cur Potteros arcerent; nolebant enim filium suum Dudleum puero tali familiarem esse.

ubi Dominus et Domina Dursley experrecti sunt illo die Martis obscuro et tenebroso quo incipit narratio nostra, caelum nubilum

externum haudquaquam ominabatur res novas et arcanas mox ubique eventuras esse. Dominus Dursley bombiebat dum fasciam hebetissimi coloris eligebat idoneam ad negotia gerenda et Domina Dursley anima contenta garriebat dum Dudleum ululantem cogebat in sellam altam ascendere quasi cum eo luctaretur.

nemo eorum animadvertit strigem magnam fulvi coloris praeter fenestram volitantem.

octava hora et dimidia, Dominus Dursley chartarum thecam sumpsit, basium brevissimum in genam Dominae Dursley impegit et conatus osculo valedicere Dudleo rem male gessit, quod Dudley nunc tumultuabatur et cerealia sua in parietes iaciebat. 'furfifer parvulus,' cachinnavit Dominus Dursley domo egressus. in autocinetum ascendit et retro vectus est e gestatione numeri quauuor.

in angulo viae primum animadvertit signum rei novae - felem chartam geographicam legentem. per secundum, Dominus Dursley non intellexit quid vidisset - tum subito motu caput convertit ut rem rursus inspiceret. feles maculosa stabat in angulo Gestationis Ligustrorum, sed nusquam erat charta geographica. quidnam anima conceperat ? scilicet lux oculos su os fefellerat.

Dominus Dursley punctum temporis connivuit et tum felem contemplavit. invicem feles contemplavit eum. Dominus Dursley, dum circum angulum et adversa via vehebatur, in speculo felem intuebatur, quae nunc legebat signum inscriptum verbis *Gestatio Ligustrorum* - immo signum *inspiciebat* - feles enim poterant legere nec chartas nec signa. Dominus Dursley se paulum concussit et felem ex anima summovit. vectus ad oppidum nihil cogitabat nisi copiam magnam terebrarum quam sperabat clientem illo die imperaturum esse.

sed in margine oppidi, terebrae ex anima eius re alia expulsae sunt. dum sedet, ut mane fieri solet, inter vehicula impedita non potuit facere quin animadverteret multos adesse homines novis indutos vestibus. homines palliatos. Dominus Dursley non potuit ferre homines ridiculis indutos vestibus - eius modi quas iuvenes gerebant! credebat id esse aliquid novi et stulti. rotam gubernatoris leviter digitis pulsavit et oculis discebat turbam

monstrorum illorum prope adstantem. commoti inter se susurrabant. iratus Dominus Dursley animadvertit duos non admodum esse iuvenes; nempe illum esse senioremem quam se, et pallium smaragdinum gerebat! quantam impudentiam! sed tum incidit in mentem eius id posse esse dolum aliquem ridiculum - scilicet pecuniam corrogabant ad aliquid ... ita vero, rem acu tetigerat. vehicula moveri coeperunt, et paucis post minutis Dominus Dursley advenit in stationem societatis Grunnings, anima rursus in terebras intento.

in sede officii in nono tabulato sita Dominus Dursley semper sedebat tergo fenestrae adverso. quodnisi fecisset, forsan mane illius diei difficillius ei fuisset animum in terebras intendere. ipse striges clara luce praetervolantes non vidit, quamquam homines inferiores in via versati eas viderunt; ordinem longum strigum super capita festinantium digitis demonstrabant et oribus hiantibus intuebantur. plerique eorum ne noctu quidem strigem viderant. quod tamen ad Dominum Dursley auinebat, matutinum tempus, ut fit, omnino strigibus vacabat. homines quinque increpuit. nonnulla colloquia telephonica magni momenti habuit et paulo plus clamavit. hilarissimus erat usque ad prandii tempus ubi constituit ambulare et transire viam ut libam sibi emeret de pistrino adverso.

palliatorum illorum omnino oblitus erat dum globum eorum iuxta pistrinum praeteriit. praeteriens eos animo irato contemplavit. causam nesciebat, sed aliquo modo eum vexabant. hi quoque commoti susurrabant, neque unum poterat videre vas nummarius. iam praeter eos pedem referebat, cum magna liba transatlantica in sacculo involuta, cum pauca verba sermonis eorum auribus cepit.

'Potteri, ita est, id est quod audivi -'

'- ita vero, filius eorum, Harrius -'

Dominus Dursley in vestigio constitit, timore oppressus. susurrantes respexit quasi aliquid eis dicere vellet, sed consilium mutavit.

reversus trans viam cucurrit, sursum in sedem officii festinavit, voce irata vetuit scribam se inquietare, telephonium arripuit et paene totum numerum domesticum elegerat cum mentem mutavit. instrumentum reposuit et mystacem mulsit, cogitans

... se errare, stultum esse. Potter non esse nomen tam insolitum. scilicet multos esse homines nomine Potter qui haberent filium appellatum Harrium. se ne certo quidem seire an filius sororis uxoris suae *re vera* appellaretur Harrius. se puerum ne semel quidem vidisse. nomen eius posse esse Harvey aut Haroldus. inutile esse sollicitare Dominam Dursley; eam tantum vexari si qua mentio faeta esset sororis. se eam non culpasse - si ipse sororem habuisset similem illi ... sed nihilominus palliatos illos ...

pomeridiano tempore multo difficillius ei erat terebris intendere animum, et cum ab aedificio quinta hora discederet, adhuc tam sollicitus erat ut recta incesserit in aliquem prope ianuam stantem.

'da veniam,' inquit grundiens, eum senex minimus lapsus est et paene cecidit. pauei secundi praeterierunt priusquam Dominus Dursley sensit senem gerere pallium purpureum. ille haudquaquam videbatur perturbatus quod paene in terram deiectus erat. immo, subridens rietum diduxit et voce stridula loeutus est quae oculos praetereuntium convertit: 'non est paenitentiae locus, O vir carissime, nam hodie nihil potest me perturbare! gaude, nam Quidam tandem abiit! etiam Muggles similes tui debent celebrare hunc laetum, laetum diem!'

et senex Dominum Dursley circa medium amplexus discessit. Dominus Dursley constitit solo defixus. vir ignotissimus eum amplexus erat. putavit quoque se appellatum esse Muggle, quidquid id erat. obstupefactus est. ad autocinetum festinavit et domum profectus est sperans se haec animo fingere, quod nunquam antea speraverat, quod res anima fictas non approbaret.

ubi primum intravit in gestationem numeri quattuor, vidit felem illam maculosam quam mane conspexerat - quod animum non in melius mutavit. nunc in mura horti sedebat. non dubitabat quin eadem esset; nam notas easdem circum oculos habebat.

'abi!' inquit Dominus Dursley voce magna.

feles immota manebat. modo oculis torvis eum contemplavit.

Dominus Dursley nesciebat an sic semper essent mores felium. conatus se colligere, in aedes se admisit. in anima adhuc habebat nihil uxori dicere.

Domina Dursley diem iucundum solito more degerat. super cenam ei dixit quam difficile esset Dominae Finitimae filiam suam regere et quomodo Dudley verbum novum ('nolo!') didicisset. Dominus Dursley conatus est non aliter ac solebat se gerere. eum Dudley in lectum impositus esset, in sessorium iit eo tempore quo nuntius novissimus commentanorum vespertinorum emittebatur.

'quod reliquum est, spectatores avium ubique nuntiaverunt

mores strigum nationis nostrae hodie miro modo mutatos esse. quamquam striges plerumque noctu venantur et vix unquam interdium videntur, ex ortu solis centenas multas harum avium conspectae sunt in omnes partes volantes. homines periti non possunt explicare cur striges subito rationem dormiendi mutaverint.' lector nuntiorum sibi permisit subridere. res maxime arcana. nunc vos trado meteorologo Jim McGuffin. an plures erunt imbres strigum hac nocte, Jim?'

'id nescio, Ted,' inquit meteorologus, 'sed non striges solum hodie se insolenter gesserunt. spectatores qui vivunt alii procul ab aliis in Cantio, in comitatu Eboraci, in oppido Dundee, per telephonium mihi dixerunt pro pluvia quam heri promisi se habuisse imbrem siderum cadentium! forsitan homines maturius Noctem Ignium Festorum celebraverunt - haec proxima fiet hebdomade, mi amici! sed nunc possum vobis promittere noctem umidam.'

Dominus Dursley sedebat immobilis in sella reclinatoria. sidera cadentia per totam Britanniam? striges interdium volantes? ubique miri homines palliati? et susurrus, susurrus de Potteris ...

in sessorium ingressa est Domina Dursley duo pocula theanae potionis ferens. maritus non potuit rem tacere. debuit aliquid dicere. trepidus tussim edidit. 'ehem - Petunia carissima - num nuper accepisti nuntium sororis tuae?'

sicut exspectaverat, Domina Dursley visa est offensa et irata. nam plerumque simulaverunt eam non habere sororem. 'minime,' acriter inquit. 'cur rogas?'

'res mirae relatae sunt in nuntiis,' mussavit Dominus Dursley.

'striges ... sidera cadentia... et hodie in oppido erant multi homines insoliti aspectus ...'

'quid ergo?' voce mordaci respondit Domina Dursley.